Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

26 януари 2017 година*

„Обжалване — Дъмпинг — Регламент за изпълнение (ЕС) № 501/2013 — Внос на велосипеди, изпращани от Индонезия, Малайзия, Шри Ланка и Тунис — Разширяване по отношение на този внос на обхвата на окончателното антидъмпингово мито, наложено върху вноса на велосипеди с произход от Китай — Регламент (ЕО) № 1225/2009 — Член 13 — Заобикаляне — Член 18 — Неоказване на съдействие — Доказване — Съвкупност от съвпадащи косвени доказателства“

По съединени дела C-247/15 P, C-253/15 P и C-259/15 P

с предмет три жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени съответно на 27 май, 29 май и 1 юни 2015 г.,

„**Макском“ ЕООД**, установено в Пловдив (България), за което се явяват L. Ruessmann, avocat, и J. Beck, solicitor,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

**Chin Haur Indonesia PT**, установено в Тангеранг (Индонезия), за което се явяват T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, и F.-C. Laprévote, avocat,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

**Съвет на Европейския съюз**, за който се явяват първоначално S. Boelaert, а впоследствие H. Marcos Fraile и B. Driessen, в качеството на представители, подпомагани от R. Bierwagen и C. Hipp, Rechtsanwälte,

ответник в първоинстанционното производство,

**Европейска комисия**, за която се явяват J.-F. Brakeland и M. França, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство (C-247/15 P),

и

**Европейска комисия**, за която се явяват J.-F. Brakeland и M. França, в качеството на представители,

жалбоподател,

* Език на производството: английски.

като другите страни в производството са:

**Chin Haur Indonesia, PT**, установено в Тангеранг, за което се явяват T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, и F.-C. Laprévote, avocat,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

**Съвет на Европейския съюз**, за който се явяват първоначално S. Boelaert, а впоследствие H. Marcos Fraile и B. Driessen, в качеството на представители, подпомагани от R. Bierwagen и C. Hipp, Rechtsanwälte,

ответник в първоинстанционното производство,

„**Макском“ ЕООД**, установено в Пловдив, за което се явяват L. Ruessmann, avocat, и J. Beck, solicitor,

встъпила страна в първоинстанционното производство (C-253/15 P),

и

**Съвет на Европейския съюз**, за който се явяват първоначално S. Boelaert, а впоследствие H. Marcos Fraile и B. Driessen, в качеството на представители, подпомагани от R. Bierwagen и C. Hipp, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

**Chin Haur Indonesia, PT**, установено в Тангеранг, за което се явяват T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, и F.-C. Laprévote, avocat,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

**Европейска комисия**, за която се явяват J.-F. Brakeland и M. França, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

„**Макском“ ЕООД**, установено в Пловдив, за което се явяват L. Ruessmann, avocat, и J. Beck, solicitor,

встъпила страна в първоинстанционното производство (C-259/15 P),

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на състава, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (докладчик) и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: V. Giacobbo-Peyronnel, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 юни 2016 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 септември 2016 г.,

постанови настоящото

## Решение

1 С жалбите си „Макском“ ЕООД, Съветът на Европейския съюз и Европейската комисия молят да се отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 19 март 2015 г., Chin Haur Indonesia/Съвет (T-412/13, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:163), с което този съд е отменил по отношение на Chin Haur Indonesia PT (наричано по-нататък „Chin Haur“) член 1, параграфи 1 и 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 501/2013 на Съвета от 29 май 2013 година за разширяване на обхвата на окончателното антидъмпингово мито, наложено с Регламент за изпълнение (ЕС) № 990/2011 върху вноса на велосипеди с произход от Китайската народна република, за да включва вноса на велосипеди, изпращани от Индонезия, Малайзия, Шри Ланка и Тунис, независимо дали са декларирани с произход от Индонезия, Малайзия, Шри Ланка и Тунис (ОВ L 153, 2013 г., стр. 1, наричан по-нататък „спорният регламент“).

## Правна уредба

2 Към момента на настъпване на фактите в основата на спора разпоредбите, уреждащи приемането на антидъмпингови мерки от Европейския съюз, се съдържат в Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, 2009 г., стр. 51 и поправка в ОВ L 7, 2010 г., стр. 22), изменен с Регламент (ЕС) № 1168/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. (ОВ L 344, 2012 г., стр. 1, наричан по-нататък „основният регламент“).

3 Член 13 от този регламент, озаглавен „Заобикаляне“, гласи:

„1. Обхватът на антидъмпинговите мита, наложени съгласно настоящия регламент, може да бъде разширен върху вноса от трети страни на сходни продукти, независимо дали последните са леко видоизменени или не, или за внос на леко видоизменени сходни продукти от страната, подложена на мерките, или части от същите, когато е налице заобикаляне на действащите мерки. Обхватът на антидъмпингови мита, които не надвишават остатъчното антидъмпингово мито, наложено съгласно член 9, параграф 5, може да бъде разширен и върху вноса от дружества, които се ползват от индивидуални мита в страните, подложени на мерки, когато е налице заобикаляне на действащите мерки. Заобикалянето се определя като промяна в схемите на търговия между трети страни и Общността или между отделни дружества [от] страната, обект на мерките и Общността, ко[я]то произтича от практика, процес или дейност, за които няма достатъчно основание или икономическа обосновка освен налагането на митото, и когато има доказателства за нанесена вреда или за това, че коригиращият ефект на митото е изложен на риск по отношение на цените и/или количествата на сходния продукт, и когато има доказателства за дъмпинг във връзка с предварително определените нормални стойности за сходните продукти, ако това е необходимо съгласно разпоредбите на член 2.

Практиката, процесът или дейността, посочени в първата алинея, включват, inter alia, лекото видоизменение на съответния продукт, за да може той да попадне в митнически кодове, които принципно не са предмет на мерките, при условие че видоизменението не променя същностните характеристики на продукта, изпращането на продукта, обект на мерките, през трети страни, реорганизацията от страна на износителите или производителите на схемите им на търговия и техните търговски канали в страната, обект на мерки, с крайна цел продуктите

им да бъдат изнесени за Общността чрез производители, ползващи се от индивидуални ставки на митата, по-ниски от митата, приложими за продуктите на производителите, и при обстоятелствата посочени по-долу, [в] параграф 2, комплектоването на части чрез операция по комплектоване в Общността или в трета страна.

2. Комплектоването в Общността или в трета страна се разглежда като заобикаляне на действащите мерки, когато:

а) комплектоването е започнало или значително е нараснало от или непосредствено преди откриването на антидъмпингово разследване и съответните части са с произход от страната, обект на мерки; и

б) частите съставляват 60 % или повече от общата стойност на всички части на комплектованата стока, като не се разглежда обаче като заобикаляне случаят, когато добавената стойност на включените в комплектоването или доокомплектоването на дадена стока части надвишава 25 % от производствените разходи; и

в) възстановителният ефект на митото, изразен като цени и/или количества на комплектования сходен продукт, намалява и има доказателства за дъмпинг по отношение на нормалните стойности, предварително установени за еднакви или подобни стоки.

3. Разследвания по настоящия член се откриват по инициатива на Комисията или по искане на държава членка или друга заинтересована страна въз основа на достатъчно доказателства по отношение на факторите, посочени в параграф 1. Откриването се извършва след консултации с консултативния комитет, с регламент на Комисията, който може също така да инструктира митническите органи да въведат регистрационен режим на вноса съгласно член 14, параграф 5 или да поискат гаранции. Комисията извършва разследвания, за които митническите органи могат да съдействат, и които завършват в срок от 9 месеца. Когато окончателно установените факти оправдават разширяването на обхвата на мерките, това се извършва от Съвета по предложение на Комисията, след консултации с консултативния комитет. Предложението се приема от Съвета, освен когато същият реши с обикновено мнозинство да отхвърли предложението, в срок от един месец след представянето му от Комисията. Разширението на обхвата на мярката влиза в сила от датата, от която е бил въведен регистрационен режим съгласно член 14, параграф 5 или на която са били поискани гаранции. Съответните процедурни разпоредби на настоящия регламент по отношение на откриването и провеждането на разследванията се прилагат съгласно настоящия член.

4. Вносът не подлежи на регистрационен режим по член 14, параграф 5 или на мерките, когато търговията се осъществява от дружества, ползващи се с освобождаване. Искания за освобождаване, надлежно подкрепени с доказателства, се подават в рамките на сроковете, установени с регламента на Комисията за откриване на разследването. В случай на практики, процеси или дейности за заобикаляне на мерките, които се случват извън Общността, на производителите може да бъде предоставено освобождаване от митата за разглеждания продукт, ако покажат, че не са свързани с производител, подлежащ на мерките, и е установено, че не са замесени в практики за заобикаляне, определени в параграфи 1 и 2 от настоящия член. В случай че практиката, процесът или дейността за заобикалянето се случва в рамките на Общността, на вносителите може да бъде предоставено освобождаване, ако покажат, че не са свързани с производители, подложени на мерките.

Освобождаването се предоставя с решение на Комисията след консултации с консултативния комитет или с решение на Съвета, с което се налагат мерките и остава в сила за срока и при условията, посочени в решението.

[…]“.

4 Член 18 от този регламент предвижда:

„1. В случай че заинтересована страна откаже достъп или по друг начин не предостави в срока, предвиден по настоящия регламент, необходимата информация или значително възпрепятства разследването, предварителните или окончателни заключения, положителни или отрицателни, могат да бъдат направени въз основа на наличните факти.

[…]

6. Ако заинтересована страна отказва съдействие или оказва само частично съдействие, като по този начин препятства получаването на релевантна информация, резултатът от разследването за такава страна може да бъде по-малко благоприятен отколкото, ако тя би сътрудничила“.

**Обстоятелствата по споровете и спорният регламент**

5 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—28 от обжалваното съдебно решение. За нуждите на настоящото производство те могат да бъдат обобщени, както следва.

6 На 14 август 2012 г. Комисията е сезирана от Европейската асоциация на производителите на велосипеди (EBMA) с подадено от името на трима производители на велосипеди в Съюза искане за разследване на възможното заобикаляне на антидъмпинговите мерки, наложени с Регламент за изпълнение (ЕС) № 990/2011 на Съвета от 3 октомври 2011 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на велосипеди с произход от Китайската народна република след провеждането на преразглеждане с оглед изтичане на срока на действие на мерките съгласно член 11, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1225/2009 (ОВ L 261, 2011 г., стр. 2), чрез внос на велосипеди от Индонезия, Малайзия, Шри Ланка и Тунис.

7 На 25 септември 2012 г. Комисията приема Регламент (ЕС) № 875/2012 за започване на разследване във връзка с възможното заобикаляне на антидъмпинговите мерки, наложени с Регламент за изпълнение № 990/2011 чрез внос на велосипеди, изпратени от Индонезия, Малайзия, Шри Ланка и Тунис, независимо дали е с деклариран произход от Индонезия, Малайзия, Шри Ланка и Тунис, или не, и въвеждане на регистрационен режим за този внос (ОВ L 258, 2012 г., стр. 21).

8 На 26 септември 2012 г. Комисията уведомява Chin Haur, което е дружество, установено в Индонезия и изнасящо велосипеди в Съюза, за започването на това разследване, и му изпраща формуляр за освобождаване по член 13, параграф 4 от основния регламент. Chin Haur е поканено да отговори на този формуляр най-късно до 2 ноември 2012 г. То представя отговора си на Комисията на 5 ноември 2012 г. След отправени от тази институция искания, на 3 и 4 декември 2012 г. Chin Haur представя документи в допълнение на отговора си.

9 На 6 и 7 декември 2012 г. Комисията извършва проверка на място в помещенията, заемани от Chin Haur. По този повод последното предоставя на Комисията изменен отговор на формуляра за освобождаване.

10 На 28 януари 2013 г. Комисията уведомява Chin Haur за намерението си да приложи по отношение на него член 18 от основния регламент. Chin Haur представя становището си във връзка с това на 4 февруари 2013 г.

11 На 21 март 2013 г. Комисията изпраща на Chin Haur, както и на индонезийските и китайските власти общия информативен документ, представящ нейните изводи относно операциите по претоварване и комплектуване и намерението ѝ да предложи разширяване на обхвата на антидъмпинговите мерки, наложени върху вноса на велосипеди с произход от Китай, за да се

включи и вносът с произход от Индонезия. С този документ тази институция също така отхвърля искането на Chin Haur за освобождаване по-специално заради ненадеждността на представената от него информация.

12 На 29 май 2013 г. Съветът приема спорния регламент.

13 В съображения 28—33 от този регламент Съветът по същество посочва, що се отнася до степента на съдействие, оказано от индонезийските дружества, че от четирите индонезийски дружества, представили искане за освобождаване в съответствие с член 13, параграф 4 от основния регламент, само три са счетени за съдействащи, а констатациите по отношение на четвъртото дружество са основани на наличните данни в съответствие с член 18 от основния регламент.

14 В съображение 58 от посочения регламент Съветът заключава, че е налице промяна в схемите на търговия между Индонезия и Съюза по смисъла на член 13, параграф 1 от основния регламент.

15 В съображения 59—67 от спорния регламент Съветът анализира естеството на практиките на заобикаляне на мерките, които практики са в основата на тази промяна в схемите на търговия между тази трета страна и Съюза.

16 Що се отнася до практиките на претоварване, съображения 61, 62 и 64 от този регламент гласят:

„(61) За три от четирите първоначално съдействащи дружества разследването не разкри наличието на практики на претоварване.

(62) Що се отнася до четвъртото дружество, както е посочено в съображения 29—33 по-горе, имаше основания да бъде приложен член 18 от основния регламент. Разследването разкри, че дружеството не притежава достатъчно оборудване, за да се обоснове обемът на износа за Съюза през [отчетния период] и при липсата на каквото и да е друго основание може да се направи заключението, че дружеството е участвало в практики на заобикаляне на мерките чрез претоварване.

[…]

(64) Поради това с оглед на заключението в съображение 58 по-горе за промяна на схемите на търговия между Индонезия и Съюза по смисъла на член 13, параграф 1 от основния регламент, констатациите в съображение 61 по-горе по отношение на едно от индонезийските дружества и факта, че не всички индонезийски производители/износители заявиха интерес и оказаха съдействие, съществуването на претоварване на продукти с произход от Китай през Индонезия се потвърждава“.

17 В съображения 65—67 от посочения регламент Съветът посочва, че не е установено наличие на операции по комплектуване по смисъла на член 13, параграф 1 от основния регламент.

18 В съображения 92, 96 и 102 от същия регламент Съветът констатира, първо, че липсва основание или икономическа обосновка извън избягването на действащите антидъмпингови мерки, второ, че коригиращият ефект на съществуващите мерки намалява и трето, че е налице дъмпинг по отношение на установената по-рано нормална стойност.

19 При тези обстоятелства в съображение 115 от спорния регламент Съветът заключава, че е налице заобикаляне по смисъла на член 13, параграф 1 от основния регламент чрез претоварване през Индонезия.

20 Съгласно член 1, параграф 1 от спорния регламент обхватът на окончателното антидъмпингово мито от 48,5 %, предвидено в член 1, параграф 2 от Регламент за изпълнение № 990/2011, се разширява, за да включи вноса на велосипеди, изпращани от Индонезия, независимо дали са декларирани с произход от тази страна. Член 1, параграф 3 от посочения регламент предвижда митото, чийто обхват е разширен, да се събира върху този внос, регистриран в съответствие с Регламент № 875/2012.

**Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение**

21 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 9 август 2013 г., Chin Haur моли да се отмени по отношение на него член 1, параграфи 1 и 3 от спорния регламент.

22 На 17 октомври 2013 г. Комисията подава в секретариата на Общия съд молба за встъпване в подкрепа на исканията на Съвета. С определение от 11 ноември 2013 г. председателят на седми състав на Общия съд уважава молбата на Комисията за встъпване.

23 На 19 март 2014 г. Макском подава молба за встъпване в подкрепа на исканията на Съвета. С определение от 16 юли 2014 г. седми състав на Общия съд уважава тази молба.

24 В подкрепа на жалбата си Chin Haur изтъква три основания. Първото основание е нарушение на член 13, параграф 1 и на член 18, параграф 1 от основния регламент. Първата част на това основание е, че Съветът допуснал такова нарушение с извода си за наличие на промяна в схемите на търговия. Втората част на посоченото основание е, че Съветът допуснал такова нарушение с констатацията си, по-специално в съображение 62 от спорния регламент, че са извършвани операции по претоварване. Второто основание е нарушение на член 18 от основния регламент, на принципа на пропорционалност и на задължението за мотивиране, които Съветът допуснал в съображенията относно неоказването на съдействие от страна на Chin Haur. Третото основание е нарушение на член 13, параграф 1 от основния регламент и на принципа на равно третиране. Това нарушение Съветът допуснал при излагане на съображенията си за наличие на дъмпинг.

25 Съветът от своя страна оспорва допустимостта на жалбата за отмяна в нейната цялост.

26 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля доводите на Съвета за недопустимост на жалбата. Като разглежда същата по същество, той приема, че не се установява да са налице първата част на първото основание и второто и третото основание, посочени от Chin Haur.

27 За сметка на това приема, че е налице втората част на първото основание. Тази част включва три оплаквания на Chin Haur. При разглеждане на първото оплакване, което е за допусната в съображение 62 от спорния регламент грешка в преценката, Общият съд най-напред анализира в точки 81—94 от обжалваното съдебно решение данните, предоставени от Chin Haur в хода на разследването. Той стига до заключението, че тези данни не позволяват да се установи, че дружеството действително е индонезийски износител на велосипеди или че отговаря на предвидените в член 13, параграф 2 от основния регламент критерии.

28 На второ място, в точки 95—103 от това решение Общият съд разглежда данните, с които е разполагал Съветът, за да стигне до извода, че е налице претоварване. В точки 95 и 104 от посоченото решение той приема, че тези данни не са предоставяли на институцията достатъчно косвени доказателства, позволяващи ѝ да заключи в съображение 62 от спорния регламент, че Chin Haur не е имало достатъчен производствен капацитет, за да обоснове количествата, които е изнасяло към Съюза, и следователно че е извършвало операции по претоварване. В това

отношение в точка 103 от същото решение Общият съд уточнява, че макар Chin Haur да не е доказало, че е индонезийски износител или че отговаря на критериите, предвидени в член 13, параграф 2 от основния регламент, от това не следва, че то е извършвало претоварване.

29 На трето място, в точка 105 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че несъмнено е невъзможно да се изключи, че сред всички практики, процеси или дейности, за които няма достатъчно основание или икономическа обосновка извън налагането на първоначалното антидъмпингово мито, по смисъла на член 13, параграф 1, втора алинея от основния регламент, има и операции по претоварване, извършвани от Chin Haur. При все това според Общия съд фактът, че то не е успяло да докаже, че действително е индонезийски производител на велосипеди или че отговаря на критериите, предвидени в член 13, параграф 2 от основния регламент, не позволява на Съвета автоматично да направи извода, че то е извършвало претоварване, тъй като такава възможност изобщо не произтича от основния регламент или от съдебната практика.

30 Ето защо Общият съд приема, че втората част на първото основание е налице, без да разглежда останалите оплаквания на Chin Haur.

31 В резултат на това Общият съд отменя член 1, параграфи 1 и 3 от спорния регламент по отношение на Chin Haur.

**Исканията на страните и производството пред Съда**

32 С жалбата си по дело C-247/15 P Макском иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение, що се отнася до втората част на първото основание,

— да приеме, че не е налице цялото първо основание, изтъкнато от Chin Haur пред Общия съд, и

— да осъди Chin Haur да заплати съдебните разноски, направени от Макском в производството по обжалване пред Съда и при встъпването му в производството пред Общия съд.

33 С жалбата си по дело C-253/15 P Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение, да отхвърли жалбата, по която е образувано първоинстанционното производство, и да осъди Chin Haur да заплати съдебните разноски,

— при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд за ново разглеждане, без да се произнася по съдебните разноски в производствата пред двете инстанции.

34 С жалбата си по дело C-259/15 P Съветът моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение, да отхвърли жалбата, по която е образувано първоинстанционното производство, и да осъди Chin Haur да заплати съдебните разноски на Съвета в производствата пред двете инстанции,

— при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд за ново разглеждане, без да се произнася по съдебните разноски в производствата пред двете инстанции.

35 В писмения си отговор по съединени дела C-247/15 P, C-253/15 P и C-259/15 P Chin Haur моли Съда:

— да отхвърли изцяло жалбите срещу обжалваното съдебно решение,

— при условията на евентуалност, да отмени член 1, параграфи 1 и 3 от спорния регламент, доколкото се разширява обхватът на антидъмпинговото мито, наложено върху вноса на велосипеди с произход от Китай, така че то да се прилага и за Chin Haur, и се отхвърля молбата на дружеството за освобождаване,

— да осъди Макском, Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски на Chin Haur в производствата пред двете инстанции и

— и да вземе всички други мерки, които счете за подходящи.

36 С определение на председателя на Съда от 4 август 2015 г. дела C-247/15 P, C-253/15 P и C-259/15 P са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

**По жалбите срещу решението на Общия съд**

37 С всички основания на жалбите, подадени съответно от Макском, Съвета и Комисията, се оспорва направената от Общия съд констатация, че Съветът не е имал основание да заключи, че Chin Haur е извършвало претоварване, констатация, въз основа на която този съд е уважил жалбата и частично е отменил спорния регламент. Тези основания до голяма степен се припокриват и по същество могат да бъдат обединени в три групи.

38 Първо, Макском, Съветът и Комисията по същество твърдят, че Общият съд е допуснал различни грешки при прилагането на член 13, параграф 1 от основния регламент. Второ, Съветът и Комисията твърдят, че обжалваното съдебно решение не е достатъчно мотивирано и че мотивите му са противоречиви. Съветът също така твърди, че Общият съд е изопачил изтъкнатите пред него факти. Трето, Комисията поддържа, че Общият съд е нарушил процесуалните ѝ права.

*Доводи на страните*

39 С първата група основания се оспорват точки 95—105 от обжалваното съдебно решение. Макском, Съветът и Комисията по същество считат, че тези точки са опорочени поради грешка при прилагане на правото, тъй като Общият съд не приложил правилно член 13, параграф 1 от основния регламент.

40 На първо място, Макском и Комисията са недоволни от това, че Общият съд е приел, че Съветът не е имал основание да заключи, че Chin Haur е извършвало претоварване, базирайки се на констатацията, че то не е истински индонезийски производител на велосипеди и че не извършва комплектуване над праговете, установени в член 13, параграф 2 от основния регламент. Според Макском, първо, при обстоятелства като тези по настоящото дело, а именно че Chin Haur е внасяло части с произход от Китай и е изнасяло велосипеди в Съюза, без да докаже, че е производител или че комплектуването, което извършва, е над праговете, установени с член 13, параграф 2 от този регламент, е възможно да се направи извод за наличие на претоварване. Второ, Макском счита, че Общият съд „е възнаградил“ Chin Haur за предоставянето на непълна, противоречива и непроверима информация. Трето, Макском сочи, че извършената от Общия съд преценка не е съобразена нито с целта на основния регламент,

нито с постоянната практика на Съда, според която институциите на Съюза, на които е възложено извършването на антидъмпингови разследвания и приемането на антидъмпингови мерки (наричани по-нататък „институциите на Съюза“) разполагат с широко право на преценка при провеждането на разследванията.

41 На второ място, Съветът и Комисията поддържат, че Общият съд неправилно изисква от институциите на Съюза да докажат, че всеки производител износител от страната, обект на разследването, извършва претоварване, и с това размества доказателствената тежест. Всъщност, първо, член 13, параграф 1 от основния регламент задължавал институциите на Съюза да извършват анализ на равнище страна, а не на равнище отделни износители, като анализът на равнище отделни износители трябвало да бъде извършен от производителите износители. Второ, такова тълкуване напълно обезсмисляло член 13, параграф 4 от основния регламент. Трето, Общият съд смесвал понятието „практика на заобикаляне“ с едно от проявленията му, а именно претоварването. Четвърто, изискването да е констатирано извършване на претоварване от отделното лице било в противоречие в с практиката на Съда, според която институциите на Съюза разполагат с голяма свобода на преценка при установяване на съществуването на заобикаляне. Пето, при разглеждането на отделните изтъкнати пред него основания за отмяна на спорния регламент Общият съд възприел очевидно противоречиво тълкуване на понятието „практика на заобикаляне“.

42 На трето място, Макском, Съветът и Комисията поддържат, че дори изводите на Съвета относно наличието на претоварване да са неправилни, това не обосновава отмяната на спорния регламент. Макском поддържа, че всъщност според постоянната практика на Съда грешката при прилагане на правото обосновава отмяна на съответния акт само в случай че резултатът от общата преценка е щял да бъде различен при липса на такава грешка. Освен това Съветът и Комисията припомнят, че обжалваното съдебно решение критикува съображение 62 от този регламент, което се отнася конкретно до Chin Haur. От съображения 63 и 64 от посочения регламент обаче било видно, че констатацията за съществуване на практики на претоварване през Индонезия не се основава единствено на тази, че Chin Haur е извършвало такова претоварване. При това положение Комисията поддържа, че дори Съветът да е допуснал грешка при прилагане на правото, като е посочил, че Chin Haur е участвало в извършването на операции по претоварване, той е имал основание да заключи, въз основа на доказателствата относно другите индонезийски производители износители и на промяната в схемите на търговия, че в Индонезия се е извършвало претоварване.

43 Chin Haur оспорва тези доводи.

44 Най-напред, Chin Haur изтъква, че доводите, с които Макском, Съветът и Комисията оспорват извода на Общия съд, че липсват достатъчно доказателства за извършено от дружеството претоварване, се отнасят до извършената от Общия съд преценка на фактите и следователно трябва да се отхвърлят като недопустими.

45 Първото, основно твърдение на Chin Haur е, че Макском, Съветът и Комисията се заблуждават относно обхвата на изводите на Общия съд. Първо, в обжалваното съдебно решение Общият съд само посочил, че доказването на съществуване на претоварване е в тежест на институциите на Съюза, и отбелязал, че в случая тези институции не са изпълнили задължението си за доказване. Съветът и Комисията се опитвали да заобиколят това процесуално правило, като разграничавали преценката на заобикалянето на равнище страна, чието доказване според тях било в тежест на Комисията, и на равнище износител, чието доказване според тях било в тежест на износителя. В случая този подход бил неприложим, тъй като самият Съвет обединил двата анализа в спорния регламент.

46 Второ, Chin Haur изтъква, че противно на поддържаното от Съвета и Комисията, Общият съд не е решил, че институциите на Съюза са длъжни да докажат, че всеки отделен производител износител извършва претоварване. Общият съд изисквал от тези институции единствено да докажат твърденията си, а именно че велосипедите се претоварват през Индонезия, тъй като изнасяни от Chin Haur велосипеди са претоварвани.

47 Трето, Chin Haur счита, че макар в решение Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) Съдът да приема, че институциите на Съюза са оправомощени да се позовават на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, в случая тези институции не са разполагали с такава съвкупност от доказателства за съществуването на претоварване.

48 Четвърто, Chin Haur изтъква, че да се твърди, че Общият съд смесил понятието „практика на заобикаляне“ с едно от нейните проявления, а именно претоварването, е напълно безсмислено. Общият съд отменил спорния регламент с мотива, че институциите на Съюза не са доказали съществуването на претоварване, само защото претоварването е единствената практика на заобикаляне, съществуваща в Индонезия според тези институции.

49 На второ място, Chin Haur счита, че Общият съд правилно е отменил спорния регламент с мотива, че Съветът не е установил надлежно извършването на операции по претоварване от Chin Haur. Всъщност, противно на поддържаното от Макском, Съвета и Комисията, в спорния регламент Съветът изобщо не констатирал извършване на претоварване от други индонезийски производители освен Chin Haur. Единствената констатация в спорния регламент била, че някои от този производители, представляващи малка част от общото производство на велосипеди, не са оказали съдействие. Предвид практиката на Съда обаче нищо не позволявало на Съвета или на Комисията да направи извод за съществуване на претоварване само въз основа на неоказването на съдействие от страна на отделни производители износители.

*Съображения на Съда*

По допустимостта

50 Важно е да се припомни, че според постоянна практика на Съда той не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да обсъжда доказателствата, въз основа на които Общият съд е приел тези факти за установени. Всъщност, щом като тези доказателства са редовно събрани и са спазени общите принципи на правото, както и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата, само Общият съд може да преценява значението, което трябва да бъде придадено на представените пред него доказателства. Следователно, освен в случай на изопачаване на доказателствата, тази преценка не представлява правен въпрос, който като такъв да подлежи на контрол от страна на Съда.

51 Твърдяното неспазване на правилата за доказването обаче е правен въпрос, който е допустим на етапа на обжалването (решение от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 44).

52 С оплакванията си във връзка с тук разглежданата група основания обаче Макском, Съветът и Комисията по същество упрекват Общия съд в нарушение на правилата за тежестта на доказване, както и тези за степента на доказване, която се изисква, за да се установи наличие на заобикаляне съгласно член 13, параграф 1 от основния регламент. При това положение доводът на Chin Haur за недопустимост на тази група основания не може да бъде уважен.

По същество

– Предварителни бележки

53 Оплакванията на Макском, Съвета и Комисията във връзка с първата група основания са свързани с въпроса за тежестта и изискуемата степента на доказване в областта на заобикалянето, когато част от производителите износители не са оказали съдействие на разследването или съдействието им е било незадоволително.

54 В това отношение следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда в областта на общата търговска политика, и най-вече в сферата на мерките за защита на търговията, институциите на Съюза разполагат с широко право на преценка поради сложността на икономическите, политическите и правните положения, които трябва да разглеждат. Що се отнася до съдебния контрол върху такава преценка, той трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали фактите, въз основа на които е направен оспореният избор, са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката им или злоупотреба с власт (вж. решение от 16 февруари 2012 г., Съвет и Комисия/Interpipe Niko Tube и Interpipe NTRP, C-191/09 P и C-200/09 P, EU:C:2012:78, т. 63 и цитираната съдебна практика).

55 Накрая, що се отнася до тежестта за доказване на заобикалянето по смисъла на член 13, параграф 1 от основния регламент, за да се установи, че е налице заобикаляне на антидъмпингови мерки, трябва да са изпълнени четири условия. Първо, трябва да има промяна в схемите на търговия между трета страна и Съюза или между дружества от страна, за която се прилагат мерките, и Съюза. Второ, тази промяна трябва да произтича от практика, процес или дейност, за който/която няма достатъчно основание или икономическа обосновка извън налагането на митото. Трето, трябва да има доказателства за това, че производството на Съюза е претърпяло вреда или че коригиращият ефект на антидъмпинговото мито е изложен на риск. Четвърто, трябва да има доказателства за съществуването на дъмпинг.

56 Съгласно член 13, параграф 3 от този регламент Комисията е длъжна да открие процедура по разследване въз основа на доказателства, които на пръв поглед сочат за наличие на практика на заобикаляне. Според практиката на Съда тази разпоредба установява принципа, че доказването на заобикаляне е в тежест на институциите на Съюза (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, т. 35).

57 Освен това от текста и общия разум на член 13 от основния регламент следва, че за да установят, че е налице заобикаляне, тези институциите са длъжни да извършат общ анализ за третата страна, обект на разследването, в нейната цялост. Те обаче не трябва, за да докажат такова заобикаляне, да анализират положението на всеки отделен производител износител, което е задача на посочените отделни производители износители във връзка с молбите по член 13, параграф 4 от този регламент.

58 Всъщност член 13, параграф 1 от основния регламент предвижда, че когато се установи, че е налице заобикаляне на антидъмпингови мерки, е възможно по-специално обхватът на тези мерки да се разшири, така че да се обхване вносът на сходни продукти от трети страни. Освен това член 13, параграф 4 от този регламент предвижда възможността производителите износители, които са установени в тази трета страна, да получат освобождаване при направено искане в този смисъл, ако не са свързани с производител износител, за когото се прилагат мерките, и са доказали, че не са замесени в практики на заобикаляне. Тази разпоредба уточнява, че исканията за освобождаване трябва да бъдат надлежно мотивирани.

59 Така, както отбелязват Съветът и Комисията, в съответствие с член 13, параграф 1 от основния регламент заобикалянето на антидъмпинговите мерки се констатира от институциите на Съюза за цялата трета страна, а в тежест на всеки отделен производител износител е да докаже, че конкретното му положение обосновава предоставяне на освобождаване по член 13, параграф 4 от този регламент.

60 Накрая, що се отнася до това в каква степен трябва да бъде доказано на наличието на заобикаляне в хипотезата на недостатъчно съдействие или на липса на съдействие от страна на част от производителите износители, следва да се припомни, че нито една от разпоредбите на основния регламент не овластява Комисията, в рамките на разследване за наличието на заобикаляне, да принуждава посочените в жалбата до нея производители или износители да участват в разследването или да предоставят информация. Следователно, за да получи необходимата информация, Комисията се нуждае от доброволното съдействие на заинтересованите страни (решение от 4 септември 2014 г., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, т. 32).

61 Поради тази причина в член 18, параграф 1 от основния регламент законодателят на Съюза предвижда, че ако заинтересована страна откаже достъп или по друг начин не предостави необходимата информация или значително възпрепятства разследването, предварителните или окончателни заключения, положителни или отрицателни, могат да бъдат направени въз основа на наличните данни (решение от 4 септември 2014 г., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, т. 33).

62 Освен това член 18, параграф 6 от същия регламент пояснява, че ако заинтересована страна откаже съдействие или оказва само частично съдействие, като по този начин препятства получаването на важна информация, резултатът от разследването за тази страна може да бъде по-неблагоприятен, отколкото ако беше съдействала.

63 Съдът е приел по отношение на случай на пълна липса на съдействие от страна на производителите износители, че макар в основния регламент, и по-специално в член 13, параграф 3 от него, да е установен принципът, че институциите на Съюза носят тежестта да докажат заобикалянето, член 18, параграфи 1 и 6 от основния регламент определено има за цел да облекчи тази тежест, като предвижда, че тези институции могат да основат заключенията си в рамките на разследване за наличие на заобикаляне върху наличните данни и че страните, които не са оказали съдействие, рискуват да се озоват в по-неблагоприятно положение, отколкото ако бяха съдействали на разследването (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, т. 35).

64 В това отношение Съдът е уточнил, че от член 18 от основния регламент следва, че законодателят на Съюза не е имал намерение да установява законова презумпция, позволяваща заобикалянето на антидъмпингови мита да се изведе пряко от отказа на заинтересованите или засегнатите страни да окажат съдействие и следователно освобождаваща институциите на Съюза от всякакво изискване за доказване. Все пак, предвид възможността да се направят заключения, дори и окончателни, въз основа на наличните данни и страната, която отказва съдействие или оказва само частично съдействие, да се третира по-неблагоприятно, отколкото ако беше съдействала, е също толкова очевидно, че институциите на Съюза са овластени да се позоват на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, позволяващи да се приеме, че е налице заобикаляне по смисъла на член 13, параграф 1 от основния регламент (решение от 4 септември 2014 г., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, т. 36).

65 Всяко друго различно разрешение би могло да застраши ефикасността на приетите от Съюза мерки за търговска защита, когато институциите на Съюза са изправени пред отказ за съдействие в рамките на разследване, което има за цел да установи дали е налице заобикаляне (решение от 4 септември 2014 г., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, т. 37).

66 В случая не всички, а само част от производителите износители са отказали да съдействат. От една страна обаче, текстът на член 13, параграф 1 от основния регламент не забранява на институциите на Съюза да установят наличието на заобикаляне на антидъмпинговите мерки, като се основат на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, когато производители износители, представляващи значителна част от вноса на съответния продукт в Съюза, не са съдействали на разследването или не са му съдействали в достатъчна степен. От друга страна, необходимостта да се гарантира ефикасността на мерките за търговска защита оправдава също така, при обстоятелства като тези в разглеждания случай, посочените институции да бъдат овластени да се основат на такава съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, за да заключат, че е налице заобикаляне по смисъла на тази разпоредба.

67 Макар институциите на Съюза да са овластени да се основат на такава съвкупност от косвени доказателства, в съответствие с член 13, параграфи 1 и 3 от основния регламент тези косвени доказателства трябва да се отнасят до изпълнението на четирите условия, посочени в точка 55 от настоящото решение. Така, що се отнася до второто от тези условия, тези институции трябва да разполагат с доказателства за това, че промяната в схемите на търговия произтича от практика, процес или дейност, за които няма достатъчно основание или икономическа обосновка извън налагането на митото.

– По неправилното прилагане на член 13, параграф 1 от основния регламент

68 Именно в светлината на изложените по-горе съображения трябва да се определи дали — както поддържат Макском, Съветът и Комисията — Общият съд е приложил неправилно член 13, параграф 1 от основния регламент, като в точка 105 от обжалваното съдебно решение е приел, че Съветът не е можел да направи извод за извършване на претоварване от Chin Haur, и след това е уважил жалбата и е отменил по отношение на това дружество член 1, параграфи 1 и 3 от спорния регламент.

69 Макском, Съветът и Комисията по същество изтъкват, първо, че противно на това, което е приел Общият съд, Съветът е имал основание да направи извод за извършването на претоварване въз основа на констатацията, че Chin Haur не е същински индонезийски производител на велосипеди и не извършва операции по комплектуване над праговете, установени с член 13, параграф 2 от основния регламент. Второ, те поддържат, че Общият съд изисква от институциите на Съюза да са доказали, че всеки производител износител от страната, обект на разследването, е извършвал претоварване, и с това размества доказателствената тежест. Трето, те твърдят, че дори изводите на Съвета относно наличието на претоварване да са неправилни, това не обосновава отмяната на спорния регламент.

70 С тези доводи Макском, Съветът и Комисията оспорват съображенията, които Общият съд е изложил в точки 95—105 от обжалваното съдебно решение. В тези точки Общият съд приема, че Съветът не е разполагал с достатъчно косвени доказателства, за да стигне в съображение 62 от спорния регламент до извода, че Chin Haur не е имало достатъчен производствен капацитет, за да обоснове количествата, които е изнасяло към Съюза, и следователно е извършвало претоварване. Този извод се основава на две констатации. От една страна, в точки 96—102 от това решение Общият съд задълбочено анализира косвените доказателства, с които е разполагал Съветът, след което констатира, че тези доказателства не установяват наличието на претоварване. От друга страна, в точка 103 от посоченото решение Общият съд посочва, че Съветът е основал съображенията си и на това, че Chin Haur не е представило доказателства, годни да установят, че действително е индонезийски производител или че отговаря на критериите, предвидени в член 13, параграф 2 от основния регламент. Според Общия съд обаче от тези констатации не следва, че Chin Haur е извършвало претоварване.

71 На първо място, що се отнася до довода, че съществува изискване всяко претоварване да бъде преценявано поотделно, който следва да се разгледа най-напред, от предходната точка на настоящото решение следва, че постановената от Общия съд частична отмяна се основава на констатацията за грешка, допусната в съображение 62 от спорния регламент, по-специално по отношение на предполагаемото извършване на претоварване от Chin Haur. Това съображение 62 се намира в раздела от този регламент, озаглавен „претоварване“ и посветен на второто от четирите условия, описани в точка 55 от настоящото решение.

72 В този раздел от спорния регламент, и по-точно в съображение 61, Съветът най-напред посочва, че за три от четирите дружества, които първоначално са съдействали, разследването не е разкрило наличие на практики на претоварване. След това, в съображение 62 от този регламент Съветът приема, че що се отнася до четвъртото дружество, а именно Chin Haur, има основания за прилагане на член 18 от основния регламент. Той освен това уточнява, че разследването е разкрило, че дружеството не притежава достатъчно оборудване, за да се обоснове обемът на износа за Съюза през отчетния период. Съветът добавя, че при липсата на каквото и да е друго основание може да се направи заключението, че дружеството е участвало в практики на заобикаляне на мерките чрез претоварване. Накрая, в съображение 64 от спорния регламент Съветът приема, че съществуването на претоварване на продукти с произход от Китай през Индонезия се потвърждава. В тази връзка той се основава на заключението в съображение 58 от този регламент, отнасящо се до наличието на промяна в схемите на търговия между Индонезия и Съюза, на констатациите относно Chin Haur, изложени в съображение 62 от спорния регламент, и на обстоятелството, че не всички индонезийски производители износители са заявили интерес и оказали съдействие.

73 При това, както подчертава генералният адвокат в точка 57 от заключението си, за да докаже, че е изпълнено второто от четирите условия, описани в точка 55 от настоящото решение, Съветът се основава по-специално на доказателствата, отнасящи се до Chin Haur като отделен производител износител, за да обоснове извода си за Индонезия като цяло.

74 При тези обстоятелства следва да се приеме констатацията на Chin Haur, че като е отменил частично спорния регламент заради неправилността на съображение 62 от него, Общият съд нито е изискал от институциите на Съюза да установят, че всеки отделен производител износител извършва претоварване, нито е обърнал тежестта на доказване. Общият съд само е отчел обстоятелството, че констатацията за наличие на претоварване, направена на равнище страна в съображение 64 от този регламент, се основава по-специално на констатацията относно Chin Haur, направена в съображение 62 от посочения регламент, и имплицитно е приел, че неправилността на първата констатация води неправилност на втората.

75 Следователно не може да се приеме, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в това отношение. Ето защо разглежданият тук довод трябва да се отхвърли като неоснователен.

76 На второ място, що се отнася до грешките при прилагане на правото, които Общият съд допуснал в извода си относно съображение 62 от спорния регламент, важно е да се провери дали двете констатации, посочени в точка 70 от настоящото решение, на които този съд е основал извода си, са следствие от неправилно прилагане на член 13, параграф 1 от основния регламент.

77 Първо, вярно е, че както посочва Общият съд в точка 103 от обжалваното съдебно решение, обстоятелството, че Chin Haur не е доказало, че действително е индонезийски производител на велосипеди или че отговаря на критериите, предвидени в член 13, параграф 2 от основния регламент, само по себе си не може да означава, че това дружество е участвало в операции по претоварване.

78 Всъщност, както следва от точки 64 и 67 от настоящото решение, от една страна, няма никаква законова презумпция, която да позволява от липсата на съдействие от страна на заинтересованото лице пряко да се направи извод за наличие на заобикаляне на антидъмпинговите мерки, и от друга страна, институциите на Съюза трябва да разполагат с косвени доказателства за това, че промяната в схемите на търговия произтича от практика, процес или дейност, за който/която няма достатъчно основание или икономическа обосновка извън налагането на митото.

79 Следователно не може да се приеме, че констатацията на Общия съд в точка 103 от обжалваното съдебно решение е опорочена поради грешка при прилагане на правото.

80 Второ, що се отнася до констатацията на Общия съд относно косвените доказателства, с които е разполагал Съветът, от точка 66 от настоящото решение следва, че в случая тази институция е имала право да се основе на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, за да заключи, че е налице заобикаляне по смисъла на член 13, параграф 1 от основния регламент на равнище Индонезия.

81 Също така, по съображенията, изложени в точки 63—66 от настоящото решение, институциите на Съюза са овластени, както посочва генералният адвокат в точка 78 от заключението си, да се основат на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, за да направят извод за наличие на заобикаляне от страна на отделен производител износител, който не е оказал съдействие на разследването относно заобикалянето или не му е оказал достатъчно съдействие.

82 В случая, при положение че както следва от точка 86 от обжалваното съдебно решение, Chin Haur не е оказало достатъчно съдействие на разследването, Съветът е имал право да се основе на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, за да заключи, че това дружество заобикаля антидъмпинговите мерки.

83 От точки 96—102 от обжалваното съдебно решение следва, че за да стигне до констатацията в съображение 62 от спорния регламент, Съветът се е основала на определен брой факти, установени от служителите на Комисията при проверката в помещенията, заемани от Chin Haur. По-специално в точка 97 от това решение Общият съд споменава следните факти: Chin Haur не е разполагало с машини, необходими за производство на достатъчно части спрямо декларираните количества; някои производствени машини са били нови или не са били използвани наскоро; Chin Haur не е имало нито машина за рязане, нито машина за заваряване; при това посещение служителите на Комисията не са могли да видят суровините за лети джанти, както и необработени рамки; в помещенията на Chin Haur е имало сандъци с комплектувани велосипеди, носещи отбелязването „произведено в Индонезия“, без споменаване на китайския доставчик на Chin Haur, както и други кашони, съдържащи рамки без отбелязване на произхода; рамките, видени в помещенията на Chin Haur са били доставени от снабдители и вече боядисани; работниците на Chin Haur не са били в състояние да обяснят производствения процес.

84 Общият съд обаче приема, че тези факти не са от такова естество, че да докажат, че Chin Haur е извършвало претоварване, въпреки че в точка 100 от съдебното решение признава, че някои факти, като например този, че китайският доставчик на Chin Haur не е споменат никъде или че някои кашони са съдържали рамки с неупоменат произход, допринасят за пораждане на съмнения относно реалната дейност на това дружество, които съмнения впрочем се подкрепят от факта, че то не е обосновало цифровите данни, предоставени във формулярите за освобождаване.

85 Както отбелязва генералният адвокат в точка 81 от заключението си, с това Общият съд, макар да използва понятието „индиции“, в действителност отрича възможността Съветът да основе заключението си на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства и изисква от тази

институция да установи чрез преки доказателства, че Chin Haur действително е извършвало претоварване, а това противоречи на изискването за степента, в която трябва да бъде доказано заобикалянето в случай на липса на съдействие от страна на производителите износители.

86 Следователно Общият съд е допуснал грешка при прилагане правото, като в точки 104 и 105 от обжалваното съдебно решение е приел, че Съветът не е можел да заключи, че Chin Haur извършва претоварване, и като въз основа на това е отменил член 1, параграфи 1 и 3 от спорния регламент по отношение на това дружество.

87 Ето защо следва да се приеме, че основанията от първата група действително са налице.

88 По изложените съображения обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, без да е необходимо да се разглеждат останалите доводи и оплаквания във връзка с основанията от тази група, нито другите основания.

**По жалбата пред Общия съд**

89 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решение на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Настоящият случай е точно такъв.

90 Доколкото, както следва по-специално от точка 86 от настоящото решение, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при анализа на втората част на първото основание на първоинстанционната жалба, трябва да се разгледат трите оплаквания, изложени от Chin Haur във връзка с тази част на основанието.

91 Тези оплаквания трябва да бъдат разгледани в светлината на практиката на Съда, припомнена в точка 54 от настоящото решение, според която съдебният контрол се свежда до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали фактите, въз основа на които е направен оспореният избор, са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката им или злоупотреба с власт.

92 Първото оплакване на Chin Haur пред Общия съд е това, въз основа на което Общият съд неправилно е приел, че втората част на първото основание е налице. Това оплакване е, че Съветът допуснал грешка в преценката, като в съображение 62 от обжалвания регламент заключил, че Chin Haur не е имало достатъчен производствен капацитет, за да оправдае обемите на износа си към Съюза.

93 В това отношение е важно да се припомни, че както следва от съображенията, изложени в точки 55—66, 81 и 82 от настоящото решение, в случая тежестта на доказване, която носят институциите на Съюза, е смекчена, поради което те са можели да се основат на съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, за да докажат, че Chin Haur извършва операции по заобикаляне, и по-специално по претоварване.

94 От една страна обаче, от фактите, приети за установени от Общия съд, по-специално в точки 97 и 100 от обжалваното съдебно решение, следва, че множество косвени доказателства са давали на Съвета основание за съмнения относно действителната дейност на Chin Haur. Тези косвени доказателства са припомнени в точки 83 и 84 от настоящото решение. От друга страна, както следва от точка 118 от обжалваното съдебно решение, е безспорно, че Chin Haur е изнесло в Съюза големи количества велосипеди, без да е в състояние да докаже техния произход.

95 При тези обстоятелства следва да се заключи, че Съветът е разполагал със съвкупност от съвпадащи косвени доказателства, които са му позволявали да заключи, без да допуска очевидна грешка в преценката, че Chin Haur извършва операции по претоварване.

96 Следователно първото оплакване във връзка с втората част на първото основание следва да се отхвърли.

97 Що се отнася до второто оплакване на Chin Haur, то е, че Съветът допуснал грешка при прилагане на правото, като направил извод за наличие на претоварване единствено въз основа на промяната в схемите на търговия. Освен това Съветът не установил наличието на причинно-следствена връзка между претоварването и твърдяната промяна в схемите на търговия.

98 В това отношение първо следва да се посочи, че от съображение 64 от спорния регламент следва, че за да заключи, че е извършвано претоварване, Съветът се е основал не само на промяната на схемите на търговия между Индонезия и Съюза. Така в това съображение, след като подчертава наличието на такава промяна, Съветът посочва, че за да приеме, че са налице практики на претоварване на равнище Индонезия, се основава, от една страна, на констатациите относно Chin Haur, и от друга страна, на липсата на съдействие от страна на определени индонезийски производители износители. По този начин той основава изводите си на констатациите, изложени в съображения 62 и 63 от този регламент, за което свидетелства изборът на израза, въвеждащ съображение 64 от посочения регламент, а именно „[п]оради това“.

99 Както обаче следва от точка 95 от настоящото решение, не е допусната каквато и да било явна грешка в преценката, що се отнася до констатациите за Chin Haur.

100 При тези обстоятелства следва да се приеме, че Съветът е разполагал с достатъчно съвпадащи косвени доказателства, в съответствие с изложеното в точки 55—66, 81 и 82 от настоящото решение, за да заключи, че са налице практики на заобикаляне на равнище Индонезия, и в това отношение не е допуснал нито грешка при прилагане на правото, нито явна грешка в преценката.

101 Второ, що се отнася до довода за грешка, която Съветът допуснал, като не установил наличието на причинно-следствена връзка между операциите по претоварване и промяната в схемите на търговия, достатъчно е да се посочи, че в съображения 58, 64 и 92 от спорния регламент Съветът е установил промяна в схемите на търговия между Индонезия и Съюза, наличието на практики на заобикаляне на равнище Индонезия и липсата на икономическа обосновка извън налагането на антидъмпингово мито.

102 Важно е да се уточни, че за да приеме, че липсва икономическа обосновка, Съветът по принцип проверява дали има достоверно алтернативно обяснение за промяната в схемите на търговия и за практиките на заобикаляне, което на практика означава да се провери дали съществуват фактори, които може да са пречка, за да се установи наличието на причинно-следствена връзка между тази промяна и практиките на заобикаляне.

103 Следва обаче да се отбележи, че при обсъждане на първата на част на първото основание в точки 53—70 от обжалваното съдебно решение, Общият съд правилно е отхвърлил оплакванията на Chin Haur срещу констатацията на Съвета за наличие на промяна в схемите на търговия, от една страна, и срещу това, че Съветът не взел предвид алтернативните обяснения за заобикалянето, от друга страна. Освен това в точка 100 от настоящото решение беше установено, че не е допусната каквато и да било явна грешка в преценката при извършване на

констатацията за наличие на практики на заобикаляне. При тези обстоятелства следва да се приеме, че Съветът е установил наличието на причинно-следствена връзка между претоварването и промяната в схемите на търговия между Индонезия и Съюза.

104 При всяко положение, както посочва генералният адвокат в точка 122 от заключението си, няма каквито и да било доказателства в подкрепа на твърденията на Chin Haur, че промяната в схемите на търговия може да се дължи на увеличаване на производствения капацитет в Индонезия, пренасочване на износа от Китай към други азиатски страни или на обстоятелството, че производители от други азиатски страни като Индонезия са се възползвали от намаляването на износа от Китай към Съюза, за да увеличат пазарния си дял в Съюза.

105 Ето защо второто оплакване във връзка с втората част от първото основание на първоинстанционната жалба следва да се отхвърли като неоснователно.

106 Що се отнася до третото оплакване на Chin Haur във връзка с това основание, то е, че при липса на други доказателства, предоставените данни би трябвало да са наличните факти по смисъла на член 18, параграф 1 от основния регламент.

107 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че както сочи Общият съд по-специално в точки 86 и 142 от обжалваното съдебно решение, информацията, предоставена от Chin Haur, е била непълна, противоречива и непроверима. От друга страна, от точки 95 и 100 от настоящото решение следва, че Съветът е разполагал с достатъчно косвени доказателства, за да заключи, че са налице операции по претоварване.

108 Следователно третото оплакване във връзка с втората част от първото основание на първоинстанционната жалба и тази жалба в нейната цялост следва да се отхвърлят като неоснователни.

**По съдебните разноски**

109 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

110 След като Макском, Съветът и Комисията са поискали Chin Haur да бъде осъдено да заплати съдебните разноски и същото е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски, направени както в първоинстанционното производство по дело T-412/13, така и в производството по обжалване.

111 Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

112 Ето защо Комисията трябва да понесе съдебните разноски, които е направила в производствата по обжалване по дела C-247/15 P и C-259/15 P, както и в първоинстанционното производство по дело T-412/13. За сметка на това, в съответствие с разпоредбите, цитирани в точка 109 от настоящото решение, след като по дело C-253/15 P Комисията е поискала Chin Haur да бъде осъдено да заплати съдебните разноски и същото е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски в производството по обжалване по дело C-253/15 P.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) **Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 19 март 2015 г., Chin Haur Indonesia/Съвет (T-412/13, EU:T:2015:163).**

2) **Отхвърля жалбата за отмяна, подадена от Chin Haur Indonesia PT пред Общия съд на Европейския съюз, дело T-412/13.**

3) **Осъжда Chin Haur Indonesia PT да понесе, освен направените от него съдебни разноски, и съдебните разноски на „Макском“ ЕООД и Съвета на Европейския съюз в първоинстанционното производство по дело T-412/13 и в производствата по обжалване.**

4) **Осъжда Chin Haur Indonesia PT да понесе съдебните разноски на Европейската комисия в производството по обжалване по дело C-253/15 P.**

5) **Европейската комисия понася съдебните разноски, които е направила в производствата по обжалване по дела C-247/15 P и C-259/15 P, както и в първоинстанционното производство по дело T-412/13.**

Подписи